

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 57 0 Ps 133289 21 Rev
Banjaluka, 24.08.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca M.P. iz Š., zastupan po punomoćniku V.L., advokatu iz M.G., protiv tuženog KP L. a.d. Š. - u stečaju, zastupan po stečajnom upravniku V.A. i punomoćniku M.D., advokatu iz B., radi zaštite prava iz radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužioca i o reviziji tuženog, izjavljenim protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 133289 21 Pž od 17.09.2021. godine, na sjednici održanoj dana 24.08.2022. godine, donio je

PRESUDU

Revizija tuženog se djelimično usvaja, obje nižestepene presude se:

- ukidaju i tužba odbacuje u dijelu kojim je odlučeno o zahtjevu tužioca da se utvrdi da je osnovano potraživanje po osnovu naknade toplog obroka za 2016. godinu (za januar mjesec u iznosu od 76,20 KM i februar u iznosu od 185,00 KM), sa zakonskim zateznim kamatama počev od 30.07.2016. godine pa do isplate i obavezan tuženi da prizna ova potraživanja i ista svrsta u opšti isplatni red u stečajnom postupku, koji se vodi kod Okružnog privrednog suda u Banjaluci u predmetu broj: 57 0 St 124919 17 St, te da ista isplati po konačnom obračunu stečajne mase i potraživanja u ovom isplatnom redu,

- preinačavaju u dijelu kojim je utvrđeno osnovanim potraživanjem zakonske zatezne kamate počev od 01.01.2016. godine pa do isplate po osnovu regresa za korištenje godišnjeg odmora za 2015. godinu, i zakonske zatezne kamate počev od 30.06.2016. godine pa do isplate po osnovu naknade toplog obroka za 2015. godinu, tako što se na potraživanje regresa za korištenje godišnjeg odmora za 2015. godinu u iznosu od 375,00 KM, utvrđuje osnovanim potraživanjem zakonske zatezne kamate u iznosu od 207,05 KM, te na utvrđeno potraživanje naknade toplog obroka za 2015. godinu (za septembar mjesec u iznosu od 58,90 KM, oktobar u iznosu od 84,10 KM, novembar u iznosu od 185,00 KM i decembar u iznosu od 185,00 KM) utvrđuje osnovanim potraživanjem zakonske zatezne kamate u iznosu od 217,90 KM.

U preostalom dijelu kojim je utvrđeno da je osnovano potraživanje tužioca po osnovu regresa za korištenje godišnjeg odmora za 2015. godinu u iznosu od 375,00 KM, i po osnovu naknade toplog obroka za 2015. godinu (za septembar mjesec u iznosu od 58,90 KM, oktobar u iznosu od 84,10 KM, novembar u iznosu od 185,00 KM i decembar u iznosu od 185,00 KM) i obavezan tuženi da prizna ova potraživanja i ista svrsta u opšti isplatni red u stečajnom postupku koji se vodi kod Okružnog privrednog suda u Banjaluci u predmetu broj: 57 0 St 124919 17 St, te

ista isplati po konačnom obračunu stečajne mase i potraživanja u ovom isplatnom redu, revizija tuženog se odbija.

Revizija tužioca se odbacuje.

Svaka stranka snosi svoje troškove revizionog postupka.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 133289 20 Ps od 08.03.2021. godine odlučeno je:

Utvrđuje se da je osnovano potraživanje tužioca i to:

- po osnovu regresa za korištenje godišnjeg odmora za 2015. godinu, u iznosu od 375,00 KM, sa zakonskim zateznim kamatama počev od 01.01.2016. godine, pa do isplate,
- po osnovu naknade toplog obroka za 2015. godinu, (septembar iznos od 58,90 KM, oktobar iznos od 84,10 KM, novembar iznos od 185,00 KM, decembar iznos od 185,00 KM) i za 2016. godinu, (januar iznos od 76,20 KM i februar iznos od 185,00 KM), a sve sa zakonskim zateznim kamatama, počev od 30.07.2016. godine, pa do isplate i obavezuje se tužena da prizna ova potraživanja po osnovu regresa i po osnovu toplog obroka i ista svrsta u opšti isplatni red u stečajnom postupku, koji se vodi kod Okružnog privrednog suda u Banjaluci u predmetu broj: 57 0 St 124919 17 St, te ista isplati po konačnom obračunu stečajne mase i potraživanja u ovom isplatnom redu.

Odbijen je zahtjev tužioca, kojim traži da sud utvrdi da je Odluka Nadzornog odbora tuženog broj: ... od 07.05.2015. godine, nezakonita, te da utvrdi osnovanim potraživanjima tužioca iz radnog odnosa osporenih u stečajnom postupku, koji se vodi kod Okružnog privrednog suda u Banjaluci u predmetu broj: 57 0 St 124919 17 St, a ta potraživanja su plate i to:

- za 2015. godinu, za septembar, oktobar i novembar iznos od po 757,26 KM, za svaki mjesec i za decembar iznos od 714,36 KM,
- za 2016. godinu, za januar iznos od 716,33 KM, za februar iznos od 760,50 KM i za novembar iznos od 500,19 KM, sve sa zakonskim zateznim kamatama, počev za svaku razliku od 10. u narednom mjesecu, pa do isplate,
- doprinose Fondu PIO RS na utvrđene iznose razlike plate

Odlučeno je da svaka strana snosi svoje troškove postupka.

Drugostepenom presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 133289 21 Pž od 17.09.2021. godine žalba tuženog je odbijena i presuda Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 133289 20 Ps od 08.03.2021. godine, u pobijanom utvrđujućem dijelu i odluci o troškovima postupka (stav 1. i 3. izreke), potvrđena.

Žalba tužioca je odbijena i presuda Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 133289 20 Ps od 08.03.2021. godine, u pobijanom odbijajućem dijelu (stav 2. izreke), potvrđena.

Odbijen je zahtjev tuženog za naknadu troškova žalbenog postupka.

Protiv drugostepene presude reviziju je izjavio tužilac, koji drugostepenu presudu pobija u odbijajućem dijelu, iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji i obje nižestepene presude preinače u pobijanom dijelu.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu u dosuđujućem dijelu pobija tuženi, iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači u pobijanom dijelu.

U odgovoru na reviziju tuženi predlaže da se revizija tužioca odbaci, dok tužilac nije dao odgovor na reviziju tuženog.

Revizija tužioca nije dozvoljena.

Odredbom člana 237. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - dalje: ZPP), propisano je da revizija nije dozvoljena ako vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude ne prelazi 30.000,00 KM, a u privrednim sporovima 50.000,00 KM.

Stavom 3. istog člana propisano je da stranke, u slučajevima kada revizija nije dozvoljena, mogu podnijeti reviziju protiv drugostepene presude ako odluka o sporu zavisi od rješenja nekog materijalnopravnog ili procesnopravnog pitanja važnog za obezbjeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a naročito: a) ako o tom pitanju revizijski sud još nije zauzeo shvatanje odlučujući o pojedinim predmetima ili na sjednici odjeljenja, a riječ je o pitanju o kojem postoji različita praksa drugostepenih sudova, b) ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvatanje, ali je odluka drugostepenog suda zasnovana na shvatanju koje nije podudarno sa tim shvatanjem i c) ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvatanje i presuda drugostepenog suda se zasniva na tom shvatanju, ali bi, uvažavajući razloge iznesene tokom prethodnog prvostepenog i žalbenog postupka, zbog promjene u pravnom sistemu uvjetovane novim zakonodavstvom ili međunarodnim sporazumima, te odlukom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, Evropskog suda za ljudska prava, trebalo da se preispita sudska praksa.

Stavom 4. člana 237. ZPP, propisano je da u reviziji izjavljenoj prema stavu 3. tog člana, stranka mora jasno da naznači pravno pitanje zbog kojeg je podnijela reviziju, uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava koji se na njega odnose, te izloži razloge zbog kojih smatra da je ono važno za obezbjeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Kada je tužbeni zahtjev izražen u novcu, kao vrijednost predmeta spora uzima se u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva (član 316. stav 2. ZPP), dok se kamata, ugovorna kazna i ostala sporedna potraživanja ne uzimaju u obzir pri određivanju vrijednosti spora ako ne čine glavni zahtjev (stav 3.).

Kada se tužbeni zahtjev odnosi na nenovčano potraživanje, za ocjenu prava na izjavljivanje revizije mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju tužilac označi u tužbi (član 53. stav 2. tačka 4) ZPP i član 316. stav 1. u vezi sa članom 321. stav 2. ZPP).

Tužilac je u tužbi označio vrijednost predmeta spora nenovčanog potraživanja iznosom od 8.000,00 KM, što je manje od iznosa od 50.000,00 KM, kao uslova za ostvarivanje prava na izjavljivanje revizije, dok ni pobijani odbijajući dio drugostepene presude u pogledu novčanog potraživanja tužioca u iznosu od 4.963,00 KM ne prelazi iznos od 50.000,00 KM, iz čega proizlazi da nije ispunjen uslov dozvoljenosti revizije iz člana 237. stav 2. ZPP, zbog čega revizija tužioca nije dozvoljena.

Tužilac nije u reviziji stavio prijedlog da se o reviziji odluči temeljem odredbe člana 237. stav 3. ZPP, niti je revizija sačinjena u smislu stava 4. tog člana, pa nije bilo mjesta odlučivanju o reviziji ni po tom osnovu.

Slijedom izloženog o reviziji tužioca je odlučeno kao u izreci na osnovu odredbe člana 247. stav 1. u vezi sa članom 237. stav 2. ZPP.

Tuženi revizijom pobija drugostepenu presudu u usvajajućem dijelu (kojim je utvrđeno osnovanim potraživanjem tužioca u ukupnom iznosu od 1.149,20 KM), te predlaže da se revizija dozvoli, navodeći da odluka o sporu zavisi od rješenja materijalnopravnog ili procesnopravnog pitanja važnog za obezbjeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a tiče se primjene člana 109. stav 5. i člana 174. stav 1. i 4. Zakona o stečaju („Službeni glasnik RS“ broj 16/16, u daljem tekstu: ZS) kojima je određen prekluzivni rok od 30 dana od osporenog potraživanja na ispitnom ročištu da stečajni povjerilac podnese prijedlog za nastavak ranije započetog postupka, te člana 110. ZS kojim je ovlašten tužilac da postupak vodi samo u odnosu na prijavljeno i osporeno potraživanje, kao i člana 88. ZS prema kome se poslije ostalih potraživanja stečajnih povjerilaca namiruju kamate i to samo ako ih na to posebno pozove stečajni sudija (shodno odredbi člana 169. stav 8. ZS).

Ovaj sud je reviziju tuženog dozvolio u vezi pitanja koja revident postavlja, cijeneći da u tom dijelu revizija ispunjava uslove iz člana 237. stav 3. ZPP.

Revizija tuženog je djelimično osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužioca da se utvrdi da je Odluka nadzornog odbora tuženog broj: ... od 07.05.2015. godine nezakonita, te da se utvrde osnovanim potraživanjem tužioca iz radnog odnosa, osporenih u stečajnom postupku nad tuženim kod Okružnog privrednog suda u Banjaluci u predmetu broj: 57 0 St 124.919 17 St i to: (razlika) plate za 2015. godinu, za septembar, oktobar i novembar u iznosu od po 757,26 KM za svaki mjesec i za decembar 2015. godine iznos od 714,36 KM, te plate (razlika) za 2016. godinu, za januar iznos od 716,33 KM, za februar iznos od 760,50 KM i za novembar iznos od 500,19 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom od 10-og u narednom mjesecu do isplate, zatim po osnovu regresa za korištenje godišnjeg odmora za 2015. godinu iznos od 375,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.2016. godine do isplate, te po osnovu naknade toplog obroka za 2015. godinu (za septembar iznos od 58,90 KM, za oktobar iznos od 84,10 KM, za novembar iznos od 185,00 KM, za decembar iznos od 185,00 KM) i za 2016. godinu (za januar iznos od 76,20 KM i za februar iznos od 185,00 KM), sve sa zakonskom zateznom kamatom od 30.07.2016. godine do isplate, zahtjev da se obaveže tuženi da prizna tužiocu navedena potraživanja i ista svrsta u opšti isplatni red u stečajnom postupku, koji se vodi kod Okružnog privrednog suda u Banjaluci u predmetu broj: 57 0 St 124919 17 St, te iste isplati po konačnom

obračunu stečajne mase i potraživanja u ovom isplatnom redu, kao i da uplati doprinose Fondu PIO RS na utvrđene iznose razlike plate, uz naknadu troškova postupka.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka, prvostepeni sud je utvrdio: da je tužilac primljen u radni odnos kod tuženog na osnovu ugovora o radu broj: ... od 01.01.2010. godine i da se ovaj ugovor primjenjivao sve do donošenja Odluke o imenovanju tužioca na poslove direktora dana 07.10.2014. godine, kojom je tužilac imenovan za direktora preduzeća na period od četiri godine; da je Odlukom od 07.09.2015. godine tužilac razriješen dužnosti direktora; da je Odluku o razrješenju tužioca dužnosti direktora, donio većinom glasova Nadzorni odbor, koji je prethodno izabran na Skupštini akcionara; da je nakon donošenja odluke o razrješenju dužnosti direktora, tuženi nastavio isplaćivati tužiocu platu shodno odredbama Posebnog kolektivnog ugovora za stambeno - komunalnu i uslužnu djelatnost Republike Srpske, uz primjenu najvišeg koeficijenta za visoku stručnu spremu od 5,80; da je nad tuženim otvoren stečajni postupak dana 27.04.2018. godine i da je u stečajnom postupku podnesena prijava potraživanja za sve radnike tuženog, koju je sačinio i predao stečajni upravnik i u kojoj je tužilac takođe evidentiran pod rednim brojem 26 i navedeno potraživanje tužioca na ime neisplaćenih plata u ukupnom iznosu od 5.845,42 KM; da je tužilac i sam podnio prijavu potraživanja kao stečajni povjerilac u kojoj traži isplatu potraživanja u ukupnom iznosu od 11.741,94 KM, od čega se dio potraživanja odnosi na ona koja su mu dosuđena prema (nepravosnažnoj) presudi Osnovnog suda u Mrkonjić Gradu od 18.08.2017. godine i to po osnovu manje isplaćene plate iznos od 4.963,12 KM, sa obračunatim kamatama na plate u iznosu od 2.836,89 KM, zatim po osnovu neisplaćenog regresa za 2015. godinu iznos od 375,00 KM i iznos od 207,05 KM na ime zakonske zatezne kamate na ovaj iznos, zatim po osnovu neplaćenog toplog obroka za 2015. godinu (septembar, oktobar, novembar i decembar) iznos od 774,20 KM, sa zateznom kamatom u iznosu od 217,90 KM, te po rješenju o prestanku radnog odnosa od 26.02.2018. godine iznos od 2.300,00 KM na ime otpremnine za odlazak u penziju i 78,63 KM na ime pripadajuće zakonske zatezne kamate na ovaj iznos; da je na ispitnom ročištu dana 12.09.2018. godine osporena prijava potraživanja tužioca koja glasi na iznos od 11.741,94 KM, dok je u tabeli prijavljenih i priznatih potraživanja, pod rednim brojem 26, u višem isplatnom redu evidentiran tužilac sa iznosom od 2.856,99 KM, dok je u dijelu opšteg isplatnog reda, pod rednim brojem 42, evidentirano osporavanje potraživanja u iznosu od 11.741,94 KM; da je tužilac evidentiran i u šiharici o prisustvu i odsustvu radnika na poslu kod tuženog, za period septembar 2015. godine, do februara 2016. godine, te je evidentirano i korištenje godišnjeg odmora.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud nalazi da je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena u okviru zakonom predviđenog roka iz člana 201. Zakona o radu („Službeni glasnik RS“ broj 1/16), pa je ista dozvoljena i blagovremena, a da se u pogledu osnovanosti zahtjeva za utvrđenje nezakonitosti sporne Odluke, ima primijeniti Zakon o javnim preduzećima („Službeni glasnik RS“ broj 75/04), da po ocjeni članova Nadzornog odbora tužilac kao direktor nije obavljao svoju dužnost sa pažnjom dobrog privrednika i da su razlozi za njegovo razrješenje pobrojani i obrazloženi na zapisniku sa sjednice kojoj je i sam tužilac prisustvovao, pa su neosnovani navodi tužioca da je navedenu odluku donio nenadležni organ ili da mu nisu poznati razlozi za njegovo razrješenje, o čemu je tužilac saznao direktno na sjednici, na kojoj je i odluka donesena, a kako je u zakonom predviđenom roku odluku i osporio pred sudom, proizlazi da je znao i koji pravni lijek protiv nje može koristiti, da je odluka Nadzornog odbora donesena u skraćenom postupku, predviđenom za razrješenje člana uprave u slučajevima taksativno pobrojanim u članu 43. Zakona o javnim preduzećima, i da iz sadržaja zapisnika na kojem je ta

odluka donesena, slijedi da su postojali razlozi koje je Nadzorni odbor na sjednici naveo i obrazložio za donošenje takve odluke, pa zaključuje da ista nije nezakonita, bez obzira što nije obrazložena.

Dalje je prvostepeni sud našao da nakon donošenja sporne odluke tužiocu nije uskraćeno pravo na rad i ostvarivanje plate, jer je zadržao svoj radno - pravni status i tuženi mu nastavio isplaćivati platu uz primjenu najvišeg koeficijenta za visoku stručnu spremu, pa zaključuje da je neosnovan i tužbeni zahtjev da se utvrdi osnovanost potraživanja tužioca po osnovu razlike plate za 2015. godinu i 2016. godinu, te naloži i uplata doprinosa Fondu PIO na utvrđeni iznos razlike plate.

Pored toga, prvostepeni sud nalazi da, kada je u pitanju dio zahtjeva koji se odnosi na naknadu na ime regresa i toplog obroka, da je isti osnovan i to u visini koju je utvrdio vještak ekonomske struke, jer je tužilac i dalje bio radnik tuženog i trebao pored plate, ostvariti sva druga prava po osnovu rada, da je regres godišnja naknada koja dopijeva za naplatu istekom godine u okviru koje je isto pravo trebalo biti ostvareno, dok troškovi toplog obroka predstavljaju troškove, kojima je radnik izložen u toku radnog angažovanja i obavljanja rada, koje troškove je poslodavac u obavezi radniku da nadoknadi, pa zaključuje da tužilac, iako razriješen sa funkcije direktora i dalje kao radnik ima pravo na platu i druga primanja zagarantovana zakonom i Opštim kolektivnim ugovorom, a da je visina naknade po ovom osnovu utvrđena na osnovu nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke i to po osnovu regresa za korišćenje godišnjeg odmora za 2015. godinu, u iznosu od 375,00 KM, te po osnovu naknade toplog obroka za 2015. godinu i to za septembar iznos od 58,90 KM, za oktobar iznos od 94,10 KM, za novembar iznos od 185,00 KM, za decembar iznos od 185,00 KM, te za 2016. godinu i to za januar iznos od 76,20 KM i za februar iznos od 185,00 KM.

Slijedom toga, prvostepeni sud je pozivom na odredbe člana 43., člana 45. Zakona o javnim preduzećima, člana 87. Zakona o radu, člana 41. Posebnog kolektivnog ugovora za stambeno - komunalne i uslužne djelatnosti Republike Srpske i člana 33. Opšteg kolektivnog ugovora, odlučio kao u izreci prvostepene presude.

Drugostepeni sud je žalbe stranaka odbio i presudu Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 133289 20 Ps od 08.03.2021. godine, potvrdio, temeljem odredbe člana 226. ZPP.

Odluke nižestepениh sudova su u pobijanom dijelu djelimično pravilne.

Nije sporno da je tužilac Osnovnom sudu u Mrkonjić Gradu podnio tužbu dana 03.03.2016. godine protiv tuženog tada označenog kao KP L. a.d. Š., radi zaštite prava iz radnog odnosa, da je nakon provedenog postupka Osnovni sud u Mrkonjić Gradu donio presudu dana 18.08.2017. godine, da je Osnovni sud u Mrkonjić Gradu donio rješenje 16.10.2018. godine da se prekida postupak zbog toga što je rješenjem Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 St 124919 17 St od 27.04.2018. godine nad tuženim otvoren stečajni postupak, da je Osnovni sud u Mrkonjić Gradu po prijedlogu tužioca donio rješenje dana 04.12.2018. godine da se nastavlja postupak u ovoj pravnoj stvari, da je presudom Okružnog suda u Banjoj Luci od 16.05.2019. godine potvrđena prvostepena presuda u dijelu u kojem je odbačena kao neblagovremena tužba za isplatu razlike plata i uplatu razlike doprinosa penzijskog i invalidskog osiguranja za period od

01.03.2016. godine do 31.10.2016. godine, te naknade toplog obroka za period od 01.03.2016.godine do 30.06.2016.godine, kao i u dijelu u kojem je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu naknade na ime regresa za 2016. godinu, a ukinuta u ostalom djelu u kojem je usvojen tužbeni zahtjev i predmet vraćen na ponovni postupak, da se Osnovni sud u Mrkonjić Gradu rješenjem od 01.07.2020. godine, pozivom na odredbu člana 109. stav 7. ZS, oglasio stvarno i mjesno nenadležnim za postupanje u ovom parničnom postupku, te je po pravosnažnosti tog rješenja predmet proslijeđen Okružnom privrednom sudu u Banjaluci na dalji postupak.

Kod ovakvog stanja stvari, kada je tekla parnica prije otvaranja stečaja nad stečajnim dužnikom pred Osnovnim sudom u Mrkonjić Gradu, otvaranjem stečaja nad tuženim 27.04.2018. godine, prekid postupka nastupa po samom zakonu (član 109. stav 1. ZS).

Ovlaštenje je stečajnog povjerioca da u prekluzivnom roku od 30 dana od održavanja ispitnog ročišta na kome je njegovo potraživanje osporeno, podnese prijedlog za nastavak započetog postupka (član 109. stav 5. i član 174. ZS).

Iako je u rješenju Osnovnog suda u Mrkonjić Gradu o nastavku postupka (od 04.12.2018. godine) navedeno da je tužilac prijedlog za nastavak postupka podnio dana 25.10.2018. godine, iz stanja spisa proizlazi da je tužilac takav prijedlog za nastavak postupka (u kome je pozivom na odredbu člana 174. stav 3. ZS naveo da je na ispitnom ročištu 12.09.2018. godine osporeno njegovo potraživanje i dostavio kopiju zapisnika) podnio i ranije, dana 02.10.2018. godine Okružnom sudu u Banjaluci kod koga se spis nalazio na rješavanju po žalbi protiv prvostepene presude, a tek kada je taj sud (dopisom od 04.10.2018. godine) dostavio Osnovnom sudu u Mrkonjić Gradu prijedlog tužioca za nastavak postupka, Osnovni sud u Mrkonjić Gradu je donio rješenje o prekidu postupka (16.10.2018. godine), a potom je tužilac ponovo, dana 25.10.2018. godine, podnio prijedlog za nastavak postupka i Osnovnom sudu u Mrkonjić Gradu koji je odlučio o nastavku postupka pozivajući se u obrazloženju na taj podnesak.

Zbog toga neosnovano revident ukazuje da je tužilac prijedlog za nastavak postupka podnio po isteku roka od 30 dana iz člana 109. stav 5. i člana 174. ZS, jer se radi o istom podnesku.

Nakon otvaranja stečaja stečajni povjerioci mogu svoja potraživanja ostvariti samo u stečajnom postupku (član 110. ZS), podnošenjem prijave potraživanja (član 169. ZS), a ukoliko je na ispitnom ročištu osporeno potraživanje, stečajni povjerilac može shodno odredbi člana 174. ZS, u roku od 30 dana od dana održavanja ispitnog ročišta, pokrenuti parnicu i tražiti da se utvrdi osnovanost njegovog potraživanja (koje je osporeno) i to samo temeljem osnova navedenog u prijavi potraživanja, u iznosu i isplatnom redu navedenom u prijavi, a ako tužbu ne podnese u tom roku, smatraće se da se stečajni povjerilac odrekao prava na pokretanje parnice.

Tužba koju podnosi stečajni povjerilac mora biti identična prijavi potraživanja u stečajnom postupku, kako u pogledu osnova potraživanja, tako i iznosa potraživanja i isplatnog reda, jer bi se u suprotnom radilo o novom potraživanju.

Ako je u vrijeme otvaranja stečaja već tekla parnica, kao u konkretnom slučaju, u nastavku parnice stečajni povjerilac je ovlašten da vodi postupak samo u odnosu na prijavljeno i osporeno potraživanje, što znači da treba tužbeni zahtjev urediti u skladu sa ZS i to kao deklaratorni tužbeni zahtjev (da se utvrdi osnovanim potraživanje u određenom iznosu i da se svrsta u odgovarajući ispladni red, jer se samo u slučaju da se takav tužbeni zahtjev usvoji može izmijeniti tabela prijavljenih i utvrđenih potraživanja).

Nije sporno da je nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženim rješenjem Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 St 124919 17 St od 27.04.2018. godine, stečajni upravnik u stečajnom postupku sačinio i predao prijavu potraživanja za sve radnike tuženog, u kojoj je tužilac evidentiran pod rednim brojem 26 i navedeno potraživanje tužioca na ime neisplaćenih plata u ukupnom iznosu od 5.845,42 KM, da je tužilac i sam podnio prijavu potraživanja kao stečajni povjerilac u kojoj traži isplatu potraživanja u ukupnom iznosu od 11.741,94 KM, od čega se dio potraživanja odnosi na ona koja su mu dosuđena prema (nepravosnažnoj) presudi Osnovnog suda u Mrkonjić Gradu od 18.08.2017. godine i to po osnovu manje isplaćene plate iznos od 4.963,12 KM, sa obračunatim kamatama na plate u iznosu od 2.836,89 KM, zatim po osnovu neisplaćenog regresa za 2015. godinu iznos od 375,00 KM i iznos od 207,05 KM na ime zakonske zatezne kamate na ovaj iznos, zatim po osnovu neplaćenog toplog obroka za 2015. godinu (septembar, oktobar, novembar i decembar) iznos od 774,20 KM, sa zateznom kamatom u iznosu od 217,90 KM, te po rješenju o prestanku radnog odnosa od 26.02.2018. godine iznos od 2.300,00 KM na ime otpremnine za odlazak u penziju i 78,63 KM na ime pripadajuće zakonske zatezne kamate na ovaj iznos; da je na ispitnom ročištu dana 12.09.2018. godine osporena prijava potraživanja tužioca koja glasi na iznos od 11.741,94 KM, dok je u tabeli prijavljenih i priznatih potraživanja, pod rednim brojem 26, u višem isplatnom redu evidentirano kao priznato potraživanje tužioca u iznosu od 2.856,99 KM, dok je u dijelu opšteg isplatnog reda, pod rednim brojem 42, evidentirano osporavanje potraživanja u iznosu od 11.741,94 KM.

Imajući navedeno u vidu, te činjenicu da se u ovom revizionom postupku ispituje zakonitost nižestepenih odluka u usvajajućem dijelu koji se pobija revizijom tuženog, proizlazi da tuženi osnovano prigovara da tužilac u prijavi potraživanja koju je podnio u smislu odredbe člana 169. ZS i koja je osporena, nije prijavio potraživanje po osnovu naknade toplog obroka za 2016. godinu (za januar mjesec u iznosu od 76,20 KM i februar u iznosu od 185,00 KM), sa zakonskim zateznim kamatama počev od 30.07.2016. godine pa do isplate, pa je tužba u ovom dijelu nedozvoljena, u smislu odredbe člana 174. ZS, iz kog razloga je obje nižestepene presude u ovom dijelu valjalo ukinuti i tužbu u ovom dijelu odbaciti.

Pored toga, tužilac je u prijavi potraživanja u pogledu zahtjeva za isplatu regresa za 2015. godinu u iznosu od 375,00 KM naveo i potraživanje na ime zakonske zatezne kamate na ovaj iznos od 207,05 KM, zatim po osnovu neplaćenog toplog obroka za 2015. godinu u iznosu od 774,20 KM, naveo i potraživanje na ime zakonske zatezne kamate na ovaj iznos od 217,90 KM, pa su nižestepeni sudovi mogli utvrditi osnovanim potraživanje zakonskih zateznih kamata samo u navedenim iznosima koji su prijavljeni u prijavi potraživanja, a ne počev od 01.01.2016. godine pa do isplate po osnovu regresa za korištenje godišnjeg odmora za 2015. godinu, te zakonske zatezne kamate počev od 30.06.2016. godine pa do isplate po osnovu naknade toplog obroka za 2015. godinu, na što se revizijom tuženog osnovano ukazuje, što je bio razlog za preinačenje nižestepenih presuda u navedenom dijelu.

Nasuprot navedenom, revizijom tuženog se neosnovano ukazuje da odluke nižestepenih sudova nisu pravilne u ostalom pobijanom dijelu, kojim je utvrđeno da je osnovano potraživanje tužioca po osnovu regresa za korištenje godišnjeg odmora za 2015. godinu u iznosu od 375,00 KM, i po osnovu naknade toplog obroka za 2015. godinu (za septembar mjesec u iznosu od 58,90 KM, oktobar u iznosu od 84,10 KM, novembar u iznosu od 185,00 KM i decembar u iznosu od 185,00 KM) i obavezan tuženi da prizna ova potraživanja i ista svrsta u opšti isplatni red u stečajnom postupku koji se vodi kod Okružnog privrednog suda u Banjaluci u predmetu broj: 57

0 St 124919 17 St, te ista isplati po konačnom obračunu stečajne mase i potraživanja u ovom isplatnom redu, jer je utvrđeno da je tužilac i nakon razriješenja sa funkcije direktora i dalje kao radnik tuženog ima pravo na ova primanja zagarantovana zakonom i Opštim kolektivnim ugovorom, a da je visina naknade po ovom osnovu u istom iznosu utvrđena i na osnovu nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke i to po osnovu regresa za korišćenje godišnjeg odmora za 2015. godinu, u iznosu od 375,00 KM, te po osnovu naknade toplog obroka za 2015. godinu i to za septembar iznos od 58,90 KM, za oktobar iznos od 94,10 KM, za novembar iznos od 185,00 KM, za decembar iznos od 185,00 KM.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci na osnovu odredbe člana 249. stav 2, člana 250. stav 1. i člana 248. ZPP.

Iako je revizija tuženog djelimično uvažena, kada se ima u vidu da je revizija tužioca odbačena, te pobijani dio drugostepene presude po reviziji tuženog i uspjeh tuženog u revizionom postupku, proizlazi da isti nije bitno uticao na konačan uspjeh stranaka u parnici, a ni na uspjeh uspjeh tuženog po ovom pravnom lijeku, zbog čega je ostala na snazi odluka nižestepenih sudova o troškovima postupka, te odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove revizionog postupka.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić